







—Ախի, պահաւորախնդ, պահաւորախնդ, բաւաւ տխրիկն Լաւոտիւնուս զաւկնեւրը դէպի էր սննեակը տառփնորդեալով, օդո՛ւս քաւ-դէնք այս ժամերնն . . .

Տամբիւն հրապուժով Աստիկնը դիտելով՝ կ'ընեւր ինքնիւրին.

—Ո՛րքան խնկող էի որ խնկող պէս տա Գլաւապին սիրահարեցայ, երբ որ քո՛վս լակ սիրոյ դա՛նձ մը կայր.

—Ներե՛ք ինձի, կը մոմօնջեր Աստիկն, բայց, ինչ ընեմ, սէրս ինչ դժբաւոր կանայ-նեցաւ. ա՛նչպիսի կը սիրեմ քեզ որ, եւ եթէ անիկա նոյնս քեզի չըսէի, ո՛վ դուռն թիւրեւս երբե՛ք չպիտի կ'ընայի այս խոսա-տովանութիւնը ընելու Զեկ համարձակեր քեզի նամակ վրէժ, իսկ աչքը ընեւրէ՛լ քաւ-ջալեւրեալութե պէտք ունէի.

Ու երեքը մէկանց բազմոյն վրայ նստան.

Տամբիւն երկու կնիկներուն մէջտեղը նստած՝ դուրգութանքով կը վրկէր ու կը համբուրեր զանոնք.

(Շարառնակելի)